

POSLEDNÍ HODINA

JEDEN MUŽ. TISÍCE NEPŘÁTEL. 24 HODIN NA PŘEŽITÍ...

POSLEDNÍ HODINA

HARRY SIDEBOTTOM

Poslední hodina

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Harry Sidebottom

Poslední hodina – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

H A R R Y S I D E B O T T O M

POSLEDNÍ HODINA

Přeložil Petr Kovács

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2018 Harry Sidebottom

Map © 2018 Sally Taylor/Artist Partners

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Last Hour*

(First published by Zaffre Publising, Great Britain 2018)

přeložil © 2019 Petr Kovács

Redakce textu: Iva Klinderová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Videňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5196-0 (tištěná kniha)

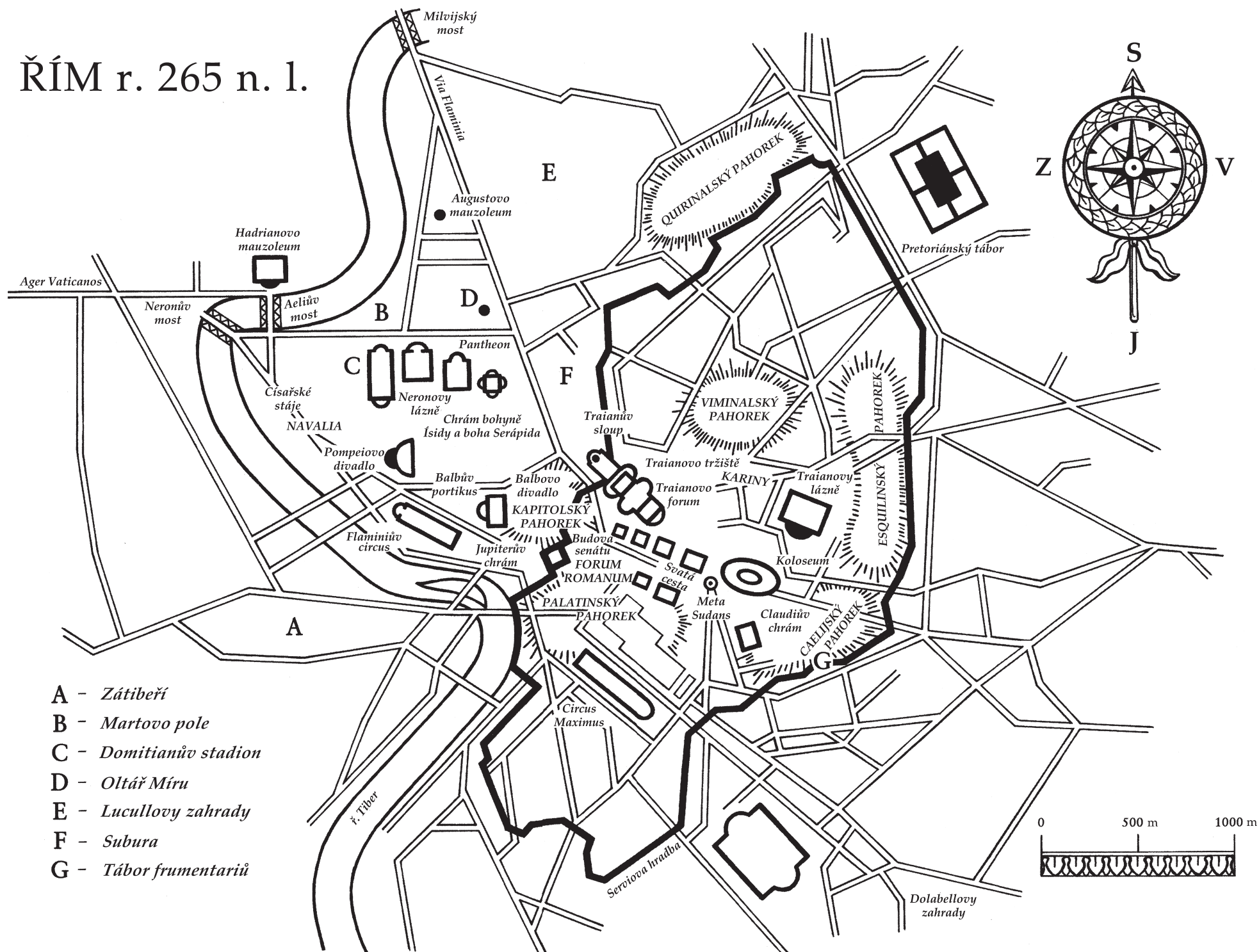
ISBN 978-80-759-5235-6 (ePub)

ISBN 978-80-759-5236-3 (Mobi)

ISBN 978-80-759-5237-0 (PDF)

Mé teté Terry Baileyová

ŘÍM r. 265 n. l.

PROLOG

Hadrianovo mauzoleum

Den před dubnovými kalendami

„POSLEDNÍ HODINA.“

Umírající muž ležel na zemi, opíral se zády o zeď a obě ruce si tiskl k ráně na břiše.

Balista se k němu sklonil. „Poslední hodina čeho?“

„Zítra. Poslední hodina před soumrakem. Zabijí císaře, až bude vycházet z Kolosea.“

V hlubinách hrobky kdesi pod nimi se ozval hluk.

Balista opatrně překročil obě mrtvá těla a přešel ke dveřím.

Dupot nohou v botách s okovanými cvočky, řinčení zbraní. Ozbrojení muži dole u vchodu do mauzolea. Hodně mužů. Běží po schodech nahoru.

Vrátil se zpátky do místnosti.

„Pomoz mi,“ řekl zraněný muž.

Balista ho uhodil dlaní přes tvář. „Kdo?“

„To nikdy neřekli.“

Balista mu uštědřil další ránu.

„Prosím. Já to opravdu nevím.“

Věřil mu.

„Nenechávej mě tady.“

Když sem Balista vpadl, zabil oba útočníky, ale přišel příliš pozdě, aby zachránil i informátora. Přesto se mu podařilo zjistit místo a čas.

„Prosím.“

Jestli se mu podaří odsud dostat, může svůj úkol ještě stále splnit. Postavil se.

„Zabijí mě.“

Balista přešel ke dveřím. Zvuky přicházející zezdola byly stále blíž.
„Nenechávej mě tady.“

Cesta dolů je vyloučená. Musí nahoru. Dal se doleva a bral dva schody najednou.

„Ty jeden barbarskej parchante!“

Řítil se po schodech.

„Hajzle!“

Schodiště stoupalo spirálovitě vzhůru středem celého monumentu. Balista už tu jednou byl, kdysi dávno, před léty, když poprvé přišel do města. Ze střechy budovy byl krásný výhled na Řím. Pamatoval si střešní zahradu a vozatajskou sochu císaře Hadriana. S pomocí Otce veškerenstva tam bude ještě jedna cesta dolů.

Schůzka se ukázala jako past. Scarpio ho sem poslal s tím, že tu na něj bude čekat informátor. Trval na tom, že Balista musí přijít sám, bez doprovodu. Věděl snad prefekt městských stráží, že je to léčka? Teď nemá čas nad tím přemýšlet. Pokud přežije následující hodinu, pokusí se na to přijít.

Uháněl stále vzhůru a přidržoval si pochvu s mečem, aby o něj nezakopl. Pořád nahoru a doleva. Výš a výš, vždy dva schody najednou. Když míjel světlíky ve stropě, ovanul ho pokaždé nepatrný závan svěžího vzduchu, aby se vzápětí opět ponořil do zatuchlé tmy.

Začínalo ho pálit na prsou, svaly na stehnech i lýtkách bolestivě protestovaly. Jak daleko to může ještě být?

Ve vnitřní stěně byly osazeny dveře. Nezastavoval se. Pokud se za nimi ukrývaly místnosti, jako byla ta, kterou právě opustil, není tam nic než popel dávno zemřelých členů císařské dynastie. Žádná cesta dolů z nich nepovede.

Zezdola slyšel zesílené hlasy, potom výkřik.

Muži pospíchající vzhůru našli informátora a své zabité druhy. Bude úplně jedno, když jim informátor o Balistovi řekne. Zabít je chtějí tak jako tak oba a existuje pouze jediné místo, kam před nimi může utéct. Na střechu.

Schodištěm k němu dolehl další výkřik, předčasně ukončený.

Každý další nádech bolel. Po celém těle mu stékal pot. Cožpak ty schody nikdy neskončí? Nebo je to snad nějaká verze děsivého, nekonečného trestu z Hádovy říše?

Ještě jeden roh a dveře. *Bobové, stůjte při mně, ať jsou otevřené.*

Zatlačil. Dveře se otevřely směrem ven. Zavřel je za sebou, opřel se o ně zády a pokoušel se popadnout dech. Už tu ve Středozemi žije třiačtyřicet let; příliš dlouho na takovou námahu.

Střešní zahrada se zvedala v mírnou kupoli, jako nějaké menší návrší, stoupající až k masivnímu, vysokému podstavci, na kterém stála nadživotní socha císaře Hadriana řídícího triumfální čtyřspřeží. Několikadenní bouřky a lijáky již odezněly, ale vzduch byl stále prosycen vůní deště a kamenná dlažba podstavce byla pořád vlhká.

Musí existovat i nějaká jiná cesta dolů. Balista se odpoutal ode dveří a pokračoval stezkou mířící vzhůru k podstavci na vrcholku kupole.

Slunce se sklánělo za horizont a okolní cypřiše vrhaly dlouhé stíny, strakaté a skvrnité v místech, kde byly porostlé břechťany či vinnou révou. Do úplné tmy stále zbývala ještě hodina.

Obešel podstavec sochy. Nikde žádné normální ani skryté, maskované dveře. Nic. Někáký způsob, jak se dostat dolů, ale existovat musí. Průchod pro zahradníky, sluhy, rostliny, které sem nahoru vynášeli.

V zahradě byly pod korunami cypřišů záhony s okrasnými květinami a mezi nimi hustě vysázené ovocné stromky. Ze středu se rozbíhala pavučina pěšinek. Byly tu živé ploty, rostliny v květináčích, těžký zahradní nábytek, fontánky, další a další sochy. Služební vchod bude pečlivě zamaskován. Když si tu římská elita užívá výhled, nechce se přitom dívat na otroky. Na dlouhé hledání není čas.

Přemýšlel o světlicích. Ne. I kdyby tu nahoře nějaký našel, bude příliš úzký a nejspíš mu nebude nabízet ani žádné výstupky, kterých by se mohl při sestupu přidržovat. Další nápad. Vydal se po pěšině vedoucí východním směrem.

Podél bohatě zdobeného okraje zahrady se táhlo slabé, dřevěné zábradlí a za ním stály po celém vnějším obvodu mauzolea další a další sochy rozestavěné v pravidelných rozestupech. Nevšímal si města, rozkládajícího se hluboko pod ním, za řekou, jen stěží při úpatí mauzolea zaregistroval vzedmuté vody Tiberu. Sevřel mramorovou nohu Hadrianova nešťastného milence Antínooa. Římana by asociace s Antínooem vyděsila jako neblahé znamení, ale Balista v sobě stále nosil víru obyvatel severu a ne-

dělal si s možnými výklady těžkou hlavu. Výšek se nebál, a tak se vyklonil přes zábradlí tak daleko, jak jen se odvážil.

Stěny mauzolea byly obloženy bílým mramorem. Jednotlivé bloky kamenů byly pospojovány natolik mistrně, že mezera mezi nimi nebyla prakticky vidět. Ani šance, že by se v ní mohl zachytit prsty. Dolů na úpatí nástavby mauzolea se snášela dokonale hladká stěna, vysoká nejméně sedmdesát stop, která pokračovala dolů na úzké nábreží až k řece dalšími sedmdesáti stopami strmé stěny čtverhranné základny celé stavby. Vyloučil možnost, že by se mohl pokusit stěnu nějakým způsobem zdolat.

Přeběhl zpátky ke schodišti a otevřel dveře. Muži se již blížili k vrcholu. Slyšel jejich hlasitý, přerývaný dech. Zbývalo jediné. Podvědomě si prošel svůj předbitevní rituál: pravou rukou povytáhl přibližně o palec dýku v pochvě na pravém boku a zase ji rychle prudce zastrčil; levou ruku na pochvu meče, pravou povytáhnout o několik palců a zasunout; úplně na závěr se dotkl amuletu z léčivého kamene uvázaného k pochvě.

Otče veškerenstva, drž nad svým potomkem ochrannou ruku. Nenech mě zostudit mé předky. Jestli mám zemřít, ať zemřu jako muž hodný jejich cti.

Sundal si plášť a omotal si jeho tlustou tkaninu kolem levého předloktí, jako improvizovaný štít. Záhyby pláště si uspořádal tak, aby asi o stopu přepadaly přes ruku dolů a zachytily a uvěznily tak zbraň nepřítele.

Nechtělo se mu umírat. Měl toho ještě tolik, pro co stálo za to žít: svou ženu Julii, syny Isangrima a Dernhelma, také nejbližšího přítele Maxima. Potlačil vzpomínky na své milované. Jinou možnost nemá. Buď si probouje cestu ven, nebo tu s mečem v ruce padne. A pokud má zemřít, ať nezemře jako zbabělec.

Rázným rozmachem tasil, jako gladiátor ohromující svým umem davy v aréně.

Nepřemýšlej, konej.

Prošel dveřmi, přibouchl je a zaujal postavení za posledním ohybem schodiště.

Muži již byli téměř nahoře.

Byla smůla, že schodiště bylo dostatečně široké, aby z něj mohli útočit hned dva muži současně, případně i tři, pokud by se nebáli, že budou jeden druhému překážet a bránit v pohybu.

Těžký dupot, hlasité sípání, řinčení zbraní. Už jsou skoro u něj.

Stál na břiších chodidel zády ke zdi, meč napříč před tělem, ještě několik posledních nádechů a výdechů, aby se zklidnil. *Ted' už musíš jenom čekat, už to nebude trvat dlouho.* Přisunul si nohy blíž k sobě. *Čekej.*

Dupot běžících mužů se hlomozně odrazil od stěn, jsou stále blíž a blíž, stále hlasitější a hlasitější.

Ted'!

Vykročil vpřed a plynulým pohybem mávl mečem švihem směřujícím přes ruku směrem dopředu.

Ostří meče zasáhlo prvního z mužů přes celou délku obličeje. Balistovi prudce vystříkla do očí jeho horká krev. Ostatní se zastavili, ohromeni nečekaným útokem, který přišel jako nějaké zjevení.

Bohové podsvětí, je jich strašně moc.

Balista uvolnil meč z rány v obličeji a strčil muže dolů ze schodů. Smrtelně zraněný útočník se ještě v pádu pokusil zachytit svých druhů po obou stranách a narazil do mužů za sebou. Všichni stáli tak natěsno, že pod jeho náporem zavravorali, chytali se jeden druhého a snažili se zabránit vlastnímu pádu.

„Zabijte ho!“ křičel kdosi o několik otáček schodiště níže.

Balista provedl výpad bodnutím proti muži vpravo. Ten jeho útok vykryl s vojenskou přesností, přesto ustoupil.

Deset, dvanáct, možná ještě víc, všechny je nevidí, počítal Balista v duchu. Houf útočníků mu mizel za ohybem schodiště, mimo jeho zorné pole.

„Je sám. Zabijte ho!“ Hlas přicházející zespodu byl vzrušením téměř pštitivý, ale Balista měl přesto pocit, že ho odněkud zná.

Dva muži vpředu se připravili. Ostatní čekali o pár kroků za nimi. To nevypadá dobře. Znají své řemeslo a nechtějí si navzájem překážet. Na sobě měli civilní oblečení, ale ke svému úkolu byli dobře vybaveni. Každý měl v ruce gladius. Krátký pěchotní meč již vyšel u legií z módy, ale v těsném prostoru byl užitečnější než Balistův dlouhý.

Oba muži vpředu se na sebe podívali a vrhli se vzhůru. Ten vlevo namířil seknutím Balistovi na nohy. Balista ránu zachytil volnými záhyby pláště, rychle meč omotal a přitáhl si tak muže mezi sebe a druhého útoč-

níka. Bodat. Pokaždé jen bodat. Stačí, aby ocel pronikla do těla o jeden či dva palce hlouběji, a rána může být smrtelná. Muž se pokusil uhnout, ale jeho vlastní hybnost byla proti němu. Nebylo to čisté bodnutí. Meč se svezl po hrudní kosti a teprve potom se zakousl do měkké tkáně hrdla.

Balista vytáhl meč z rány. Další krvavý výstřik, krev cákala úplně všude. Muž padl na svého druhá. Balista si rychle přidržel na koleno a máchl mečem kolem umírajícího muže tak, aby prvního z útočníků zasáhl do stehna. Ne vždy můžete jen bodnout. Tohle bylo jako zaseknout sekáček do kusu masa. Muž zavyl a zhroutil se k zemi. Meč mu vypadl z ruky a rachotivě padal po schodech dolů. Pokud nevykrvácí, nejspíš přežije, ale z dalšího boje je vyřazen.

Nyní nastal ten správný čas zaútočit. Zlomit odhodlání ostatních, poslat je v panice zpátky dolů.

Sestoupil o pár kroků níž, rychle, ale opatrně. Schody byly kluzké krví. Meč před sebou, aby mohl plně využít jeho délku. Spustil divoký válečný pokřik svého mládí. Řev se odrazil od kamenných stěn klenutého schodiště, primitivní a děsivý.

Muži před ním se však nezalekli a neztratili hlavu. Sotva sebou trhli. V nakrčeném bojovém postoji mu uzavřeli cestu, tři vedle sebe, další řada bez mezery hned těsně za tou předchozí. S plášti omotanými na levém předloktí, meče vystrčené před sebe, zkušeně vytvořili improvizovanou válečnou hradbu. Tohle nejsou žádní nováčci, dobře vědí, co dělají.

Balista předstíral výpad na muže vlevo a v posledním okamžiku bodl přímo doprostřed. Muž útok vykryl a Balistu silou nárazu obou zbraní bolestně zabrněla paže. Cítil, jak protivníkův meč prošel pláštěm, ale nashťestí nepronikl až k předloktí. Rychle jako had bodl proti jeho tváři. Muž se bleskově sklonil a ustoupil o dva, potom ještě o další tři kroky. Oba dva muži před ním se stáhli společně s ním. Zadní řady před nimi ukročily dozadu, aby jim vytvořily prostor, a celá formace udržovala naprosto disciplinovaně svoji obrannou linii.

Tohle nebude fungovat, pochopil Balista. Rychle, dokud má trochu času a prostoru, musí přijít na jiný plán.

„Tak už to s ním skončete!“ poháněl je stále stejný hlas bez těla odkudsi zezdola.

Najatí vrazi se podívali jeden na druhého, ale žádný z nich se nikam nehrnul.

Balista vystoupal pozadu, čelem k protivníkům, zpátky nahoru přes těla padlých mužů. Popadl zraněného útočníka vzadu na krku za lem tuniky, zvedl ho o kus ze země, a přiložil mu pod krk čepel meče.

„Ještě krok a váš kámoš ze stanovýho družstva zemře.“

Muži před ním se v přítmí schodiště přestali dívat na něj a místo toho si začali vyměňovat pohledy mezi sebou, v očích němou otázkou, kdo začne jako první.

„Já se teď vrátím na střechu. Když půjdete za mnou, tak vašeho kama-ráda podříznu. Jakmile se první z vás objeví za poslední otočkou.“

Muži mlčeli a nehýbali se.

„A hodně z vás si vezmu s sebou. Dostali jste zapláceno, abyste mě zabili, ne abych zabil já vás.“

Balista couval a táhl zraněného muže s sebou.

Muži pod ním se nehýbali.

Jakmile jim za ohybem zmizel z dohledu, vyvlekl zraněného dveřmi na střechu, ale dveře nechal otevřené, aby je slyšel.

Zatím žádný zvuk pronásledování, dlouho to však trvat nebude.

„Nech mě žít,“ pronesl zraněný měkce.

Balista se rozhlížel kolem a usilovně přemýšlel. Moc možností už mu nezbývá.

„Mám pět dětí, potřeboval jsem peníze.“

Balista ho chytil za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. „V tom případě sis zvolil špatnou práci.“

„Nechci zemřít.“

„Ničeho se neboj,“ uklidňoval ho Balista. „Smrt nic neznamená. Jen návrat ke spánku.“

Zkušeným pohybem mu prořízl hrdlo a muž se zhroutil jako obětní zvíře.

Balista si mechanicky otřel zkrvavenou čepel o jeho tuniku. Ani on sám svým slovům nevěřil.

Povědomý, zapomenutý hlas zespodu se znovu ozval. „Zbabělci! Vylezte nahoru a zabijte toho barbara!“

Balista konečně spatřil, co hledal. Zasunul si meč do pochvy. Když se snažil dveře botou pevně přitlačit, zespodu již byly slyšet opatrné přibližující se kroky.

O pár kroků dál stála zahradní lavička. Masivní, bohatě zdobený kus železa navržený tak, aby její kované akantové listy a lotosové květy doplňovaly okolní rostlinstvo pro potěchu těch, kteří na lavičku v tomto poklidném, mírumilovném prostředí usednou. S vypětím všech sil ji odtáhl ke dveřím a zapřel ji o dvevní fošny. Dlouho útočníky nezadrží, ale on nějaký čas přesto získá.

Zadýchaný námahou jako uštvaný pes vyrazil přes zahradu na stranu obrácenou k řece. Zbývala mu jedna jediná možnost. A ta rozhodně nebyla dobrá.

Křehké zábradlí u sochy s Antínoem povolilo jediným pořádným kopnutím, další dvě a zmizelo v hlubině. Rozbít i jemnou zástěnu, kterou drželo, mu nezabralo o nic víc času.

Stál na hraně prázdnoty. Řeka byla až kdesi hluboko pod ním. Na jejím druhém břehu se rozprostíralo město, jako nějaká divadelní kulisa. Nalevo stálo mohutné Augustovo mauzoleum, jehož obří kopule jako by z oka vypadla té, na níž stál. Od mauzolea se táhly rozsáhlé zelené plochy parků s roztroušenými, osaměle stojícími pomníky a dalšími stavbami. Na severu se rýsovalo Martovo pole, dar imperátorů občanům města, místo, kde se městská chudina mohla procházet mezi luxusními venkovskými vilami římské elity. Nerušený obraz poklidné venkovské krajiny přeměněné v předměstí narušovaly jen ohně bezdomovců: *rus in urbe*, idyla zamořená pobudy a vandráky.

Přímo před sebou měl uspořádanou zástavbu jižní části Martova pole. Přejel pohledem oblouk Domitianova cirkusu a pokračoval k Neronovým lázním. Vpravo za nimi se zvedal Kapitol, korunován chrámem Jupitera Nejlepššího a Největšího, jehož pozlacená střecha se třpytila v posledních paprscích zapadajícího slunce. Dále za Kapitolem, rovněž v odlesku zapadajícího slunce, se táhly střechy Palatinu, pod nimiž, pokud se Balistovi nepodaří uniknout a varovat ho, císař dnes stráví svou poslední noc na zemi.

Balista se přinutil soustředit na okamžitou situaci. Řeka, tak děsivě hluboko dole, byla již ve stínu. Její žlutohnědé vody byly vzedmuté dešti

a vodou z tání v Apeninách. Vpravo právě táhli z přístavu do suchých doků poslední dnešní bárku s obilím. Vzhledem k vysokému stavu vody to byla těžká dřina, která jim jistě zabrala více času než obvyklé dva nebo tři dny, nejspíše čtyři. Těsně vlevo se přes řeku jako tenká bílá linka klenul Aeliův most. Za ním přístavní dělníci vázali k protějšímu břehu poslední dva vory. Ten bližší byl naložený mramorovými kvádry. Na tom vzdálenějším čekal odevzdaně dobytek, který sem dopravili z pastvin dále proti proudu. Z této vzdálenosti vypadaly krávy jako nějaké dětské hračky uplácené z hlíny a natřené hnědou barvou.

Tlumené bušení za zády. K vyražení dveří nemají nic než pěsti, boty a masivní kulovité hlavice svých mečů. Ještě pořád mu zbývalo trochu času.

Odmotal si roztržený plášť ovinutý kolem levého předloktí a nechal ho spadnout na mokrou zem. Potom si zul boty, rozeplnul pás s mečem a přetáhl si ho přes hlavu. Rozhodně nechce, aby jim jeho meč padl do rukou. Slunce bitev nebyl jen tak ledajaký meč. Vykovali ho v pradávných dobách trpaslíci Brisingové a předávaly si ho z ruky do ruky celé generace severských hrdinů, až ho nakonec král Hariů Heoden věnoval svému nevlastnímu synovi Balistovi. Chvilí přemýšlel nad tím, že by ho hodil do řeky, ale potom se otočil a pokoušel se najít místo, kde by ho mohl ukrýt.

Když zbraň i s pochvou strkal pod houštinu několika rododendronů, všiml si přívěsků na řemení. Vyšíváný váček s penězi; peníze pro něj nikdy moc neznamenaly. Hradební věnec, vyznamenání, které dostal kdysi před lety jako první muž z celé armády, jenž se při válečném tažení v Africe vyšvihl na hradby obléhaného města. Drahokamy vykládaná soška dravce, tu už má u sebe mnohem déle, a pochází z dalekého severu. Když odcházel jako římské rukojmí od svého kmene, darovala mu ji na cestu jeho matka. Na sentimentalitu však není čas. Když přežije, pošle k matce posla a požádá ji o novou.

Bušení zesílilo, bylo rytmičtější, organizovanější.

Vrátil se zpět na okraj. Dolů k řece to bylo více než sto stop, spíš kolem sto padesáti. Nebezpečné, ale nikoli nezbytně smrtelné. Jako mladík skákal z útesů stejně vysokých. Jenže tady bude muset nejprve přeskočit hranu podstavce mauzolea a úzký břeh.

Hluk tříštěného dřeva. Udýchaný jásot a povzbuzování.

Balista přešel o dvanáct dlouhých kroků zpět. Daleko vpředu zahlédl obrysy Pantheonu. Zcela bezděky zaznamenal, že je v dokonalé linii s Traianovým sloupem ještě o kus dál.

Křik. Muži se již řítí mezi keři. Blíží se k němu.

Nepřemýšlej, konej.

Přinutil se k běhu. Kladl jednu nohu před druhou a nabíral rychlost. Drobná chyba v odhadu. Na jedenáctém kroku se musel odrazit a vrhnout do propasti.

I

Město mrtvých Dubnové kalendy Noc

ZATÍNAL V PÁDU PRSTY, jako by se v panice pokoušel zachytit nějakého imaginárního výčnělku. Před očima mu šílenou rychlostí uháněly obrazy města, řeky i monumentu, z něhož se vrhl, vše bez nejmenších spojitostí či logiky.

Ty, Jenž jsi oslepil Smrt, nenech mě zemřít.

Temné vody řeky i bílé nábřeží se blížily, všechny údy mu bezmocně vlály ve vzduchu.

Vzchop se, nebo zemřeš.

Přestal sebou zmítat, přinutil se složit si ruce na prsou a levou rukou si sevřel pravé zápěstí. S téměř nadlidským úsilím k sobě přitáhl i nohy, lehce pokrčené v kolenou. Podařilo se mu dosáhnout kontrolovaného pádu, nohama napřed.

Otče veškerenstva.

Voda i dlažba se řítily vzhůru tak rychle. Odrazil se dostatečně daleko? Vyhne se břehu? Když ne...

Vzmuž se...

Světlé cihly nábřeží již byly opravdu blízko. Každou vteřinou přijde zdrcující náraz, polámané kosti, tělo rozplácle jako hmyz, na který dupnete botou.

Kolem se mihla stěna nábřeží, řeka k němu vztahovala svou náruč.

Agonie dopadu. Nohama mu až ke kříži vystřelila spalující bolest a vyrazila mu dech. Zajel hluboko pod hladinu a zabořil se po lýtko do bahna na dně. Všude kolem něj kal, nic neviděl. Záchvat děsivého strachu, že

ho bahno nepustí, ale vzápětí ho našťestí uchvátil proud. Voda se nepatrně pročistila a o několik okamžiků později již hlavou a zády narazil o cihlovou stěnu nábreží.

Bude lepší, když zůstane pod hladinou, než se dostane dál od mauzolea, ale plícím se již zoufale nedostává vzduchu. Musí se nadechnout. Nad hlavou má světlo a vzduch. Je dobrý plavec. Odrazil se nohama a zamířil vzhůru k hladině. Nic. Zachvátila ho panika. Nedokáže se pohnout z místa. Co když ho uchvátil spodní proud? Stále se nepohnul ani o kousek vzhůru. Strach bylo stále těžší ovládat. Plíce ho již nesnesitelně pálily, jako by je někdo drtil ve svěráku. Světlo bylo stále stejně daleko.

V říčním pološeru zahlédl stěnu nábreží. Otočil se a nohama se zachytil vystupujících cihel. Zapřel se do nich a vši silou se odrazil vzhůru.

Prorazil hladinu a mohutně lapal po dechu, kašlal a plival.

Obří stavba mauzolea mizela v dál. Na jejím vrcholku byly vidět drobné temné siluety rýsující se proti zapadajícímu slunci. Mohou na něj ještě vidět? Řeka je již v hlubokém stínu. Je už dost daleko?

Nadechl se a znovu se ponořil pod hladinu a nechal se unášet proudem.

Bolest na prsou a všudypřítomný strach mu nedovolily, aby zůstal ponořený příliš dlouho.

Když zase vyplaval, mauzoleum bylo o poznání menší. Postavy na střeše zmizely, jeho pronásledovatelé již nejspíš uhánějí po schodech dolů, aby prohledali doky.

Bahnitá voda se řítíla vpřed podél opěrné stěny nábreží. Míjel císařské zahrady, prázdná mola a tu a tam zahlédl i střechy pavilonů vyčnívající nad korunami stromů. O kus dál po proudu čekal most a mezi jeho oblouky viděl temné obrysy skladištních budov a za nimi chatrče rybářů. Za mostem již budou lidé. Pokud chce z vody vylézt nepozorován, aby svým pronásledovatelům nezanechal žádnou stopu, musí to udělat tady. Je večer a v zahradách už určitě nikdo nebude.

Kousek od jednoho z nástupních a vykládkových mol proud zeslábl. Balista začal plavat. Žáda ho stále bolela a ani bolest na prsou neustávala. Vytěsnil ji z mysli a bojoval s proudem. Už jen pár temp a bude v bezpečí, ale neosobní síla řeky ho znovu uchvátila a strhla s sebou. Ještě chvíli s ní bojoval, ale nakonec to vzdal a nechal se unášet zpátky doprostřed proudu.

Rozvodněný Tiber byl proslulý silou svých vířivých a vratných proudů, které se dokázaly objevit prakticky z ničeho nic. I když byl vynikající plavec, věděl, že pouhou silou ani technikou z jejich sevření neunikne. Musí něco vymyslet, přecíst vodu a využít ji ve svůj prospěch. Žádný smrtelník nemůže jen tak bojovat s říčními bohy a doufat, že zvítězí.

Blížilo se další přístávací molo: pevné sloupy a žebřík do vody.

Prohlížel si hladinu řeky. Krajní část proudu se hnala vpřed a nábrežní zed' ji odrážela zpět do středu. Mezi pilíři se voda divoce pěníla. Před sebou spatřil nafouklou zdechlinu psa. Potápěla se a zase vynořovala a proud ji unášel dál a dál od břehu. Nejspíš nějaký rodící se vír. Proti všem svým instinktům začal plavat pryč od břehu.

Během několika okamžiků vycítil, jak se jeho tempo zrychluje, když se ho pevně chopily zvířené vody. Když se pes stočil a proud ho začal vracet k molu, plaval ještě stále ke středu řeky. Proud Balistu strhl a unášel ho za mrtvým psem. Vybavila se mu zpola zapomenutá myšlenka ze stoické filozofie. *Člověk je ke svému osudu připoután jako pes k vozíku.*

Nyní to již bude jen o správném načasování. Balista pozorně sledoval mršinu před sebou. Ani osud není nezbytně nehybný a neměnný. Asi pět kroků od nejbližšího sloupu zachytil psa příčný proud a poslal ho v kotrmelcích dál ve směru hlavního toku.

Ještě je brzy. Musí počkat. V místě, kde se střetávají protichůdné proudy, je řeka příliš divoká a vzteklá.

Patnáct kroků, deset.

Zmobilizoval v sobě všechny zbývající síly.

Ted! Vrhł se do víru.

Tři tempa a chytil ho boční proud. Pět temp. Mohutný dřevěný pylon je těsně na dosah, žebřík hned za ním. Nesmí se vzdát. Snažil se překonat sílu proudu.

Zoufale se vrhl vpřed a pravou rukou se mu podařilo pylon nahmátnout. Byl celý pokrytý říčním slizem a nenabízel žádnou možnost, jak se uchytit. Ruka mu klouzala a proud ho strhával s sebou. S otcem vod nemůže žádný smrtelník bojovat.

Ostrá, palčivá bolest. Hlava vyčnívajícího hřebu mu roztrhla dlaň. I přes zranění se dál držel sloupu. Řeka byla pevně odhodlaná ho odtrhnout.

Podařilo se mu však po chvilce kluzký, páchnoucí sloup celý obejmout a zaháknout se nohou.

Žebřík byl vpravo, příliš daleko, aby na něj dosáhl. Musí se odrazit a skočit. Voda se mu zběsile přelívala přes ramena. Nedokázal se přinutit, aby se pustil svého dočasného útočiště.

Tohle je absurdní, uvědomil si. Přece ho odvaha neopustí právě teď.
Vzmuž se.

Přesto se stále nehýbal.

Nepřemýšlej, konej.

Vrhl se k žebříku a podařilo se mu zachytit jednu příčku. Někde nad ním se ozvalo hlasité prasknutí, které přehlušilo i burácení řeky, a celý žebřík se naklonil do strany a hrozil, že se utrhne. Strach dodal Balistovi síly. Rychle se po kluzkých příčkách nestabilní konstrukce žebříku vytáhl na dřevěný povrch mola.

Chvilí jen tak ležel, snažil se popadnout dech. Zíral na oblohu. Vysoko nad jeho hlavou prováděly své piruety vlaštovky. Příslib dobrého počasí.

Přetočil se na břicho, odplazil se k nejbližšímu pilíři a opřel se o něj zády.

Pokud se dokáže dostat do zahrad, jistě tam najde místo, kde by se mohl na chvíli schovat. Nejprve ale musí zjistit, zda vůbec dokáže chodit. Vrahové budou potřebovat nějaký čas, aby se dostali ze střechy mauzolea dolů. Řeka ho odnesla hezký kus cesty po proudu. Nemá času nazbyt, ale krátký oddych si dopřát může. Začal se rychle, ale pečlivě a metodicky kontrolovat. Pravou dlaň měl ošklivě pořezanou, bude nutné ji omýt a převázat. Řeka je špinavá a nemá ani nůž, aby si vyrobil improvizovaný obvaz. Ošetření tedy bude muset počkat. Je bosý. Chodidla má již teď rudá po nárazu do vody, za chvíli mu obě zmodrají. Nohy a záda nesnesitelně bolí. Několikrát se protáhl a ujistil se, že nemá nic zlomeného. S hrudníkem už to bylo horší. Každíčký pohyb znamenal nepříjemné, ostré bodnutí. Záměrně se zhluboka, z plných plic nadechl. Levá strana hrudního koše zabořila, ale bolest nebyla natolik intenzivní, aby indikovala zlomená žebra. Jedno nebo dvě jsou možná naprasklá, nebo si přetrhl nějaký sval mezi nimi.

S pomocí pylonu se zvedl na nohy, znovu se o sloupek opřel a počkal, až pomine nával nevolnosti. Místo, na kterém před chvílí seděl, bylo temně zmáčené vodou crčící mu z tuniky a kalhot.

Nějaký šestý smysl ho přiměl podívat se nahoru proti proudu. Nedaleko mauzolea zahlédl skupinku mužů postupujících pomalu podél řeky. Zatím byli ještě stále několik set kroků daleko. Bylo jich přinejmenším dvacet a zřejmě systematicky prohledávali břeh řeky. Dosud ho ale nezahlédli.

Z konce mola ústila dlážděná pěšina do císařských zahrad. Kdyby se dal do běhu, jen by na sebe upozornil. Pokud se bude chovat přirozeně, nemusejí ho na tuhle vzdálenost poznat.

Kráčel pomalu po molu a tiskl si levou ruku k potlučeným žebrům. Každý krok ho ostře bodal v rozbolavělých chodidlech. Přemístil se na vlečnou nákladní stezku do zahrady. Asi v polovině cesty k němu dolehl křik a koutkem oka zahlédl, jak se muži prohledávající břeh dávají do běhu.

Vyrazil vpřed jako zajíc.

Za okamžik byl mimo dohled. Zahrady se po obou stranách stezky táhly do dále.

Kudy dál? Doleva, nebo doprava? Dál od nich, nebo počkat a pokradmu se vrátit? Křik od řeky sílil a připomínal zuřivý štěkot honících psů.

Rozběhl se doleva.

Přes zahradu vedla pěšina, ale štěrková, a on byl bosý. Přeskočil nízký živý plot a vydal se přes trávník. Před sebou viděl široký háj. Stromy při okraji byly nízké, ovocné. Sklonil se a proběhl pod jejich kvetoucími větvemi, málem musel až do podřepu, ale po chvíli se vynořil v otevřeném prostoru mistrně vytvořeném tak, aby připomínal lesní mýtinu. Uprostřed stála vysoká postava s rákosovou čelenkou a s mohutnou erekcí. U nohou měla květiny. Ze dřeva vyřezaný Priapus zde sloužil jako strašák a také varování těm, kteří by snad chtěli mýtinu znesvětit. Balista bůžka obešel a zamířil mezi vysoké stromy na protilehlé straně mýtiny. Tyhle duby musely být staré již v době, kdy zahrady kolem navrhovali. Téměř okamžitě si všiml jednoho, jehož nejnížší větev vyrůstala téměř horizontálně jen několik stop nad jeho hlavou.

Vyskočil a podařilo se mu zachytit se oběma rukama. Když se drápal nahoru, jeho bolavé tělo protestovalo a hrubá kůra stromu mu odírala paže. Z první větve vyspěhl na další a potom ještě výš. Nakonec se nasoukal do široké rozsochy, v níž se kmen dělil na dvě části.

Netušil, nakolik dobře je ukrytý, a vybavil si pasáž z Tacita. Nějakou bitvu před mnoha věky v lesích severu. Germáni se také poschovávali v korunách stromů, ale Římané je tam stříleli jako ptáky na bidýlku. Někdy vám ani klasické vzdělání nepřinese valnou útěchu. Přesto vnímal rozdíl mezi osamělým uprchlíkem a houfy bojovníků. Většina lidí, navíc těch, kteří vyrůstali ve městě, jen málokdy zvedá oči od země.

Běh času zpomalil. Všude kolem zpívali ptáci. Listovím koruny viděl až na Priapovu sochu. S rákosem jeho členky si pohrával večerní vánek. Čekal. Otec veškerenstva visel ve větvích Stromu života devět dní a devět nocí. Nikdo mu nepřinesl chléb, aby se posilnil, nikdo mu nepřinesl roh, ze kterého by utišil žízeň. Devět dní a devět nocí a Otec veškerenstva pochopil tajemství smrti. Balista čekal.

Paprsky zapadajícího slunce se sotva dotkly vrcholků stromů a ptačí koncert v jediném okamžiku ustal. Pěvci zamířili do svých hnízd, aby se uložili ke spánku.

Balista slyšel muže přicházet: štěkávé rozkazy a strohé odpovědi. Pročesávali ovocné stromy a očividně necítili potřebu se skrývat. Ani městské strážce, ani místní noční hlídky, které dohlížely na pravý břeh Tiberu, jim nedělaly starosti.

Balista spatřil, jak na mýtinu vyšli tři zarostlí, spíš zanedbaně vyhlížející muži. Udržovali široké rozestupy, přinejmenším na patnáct kroků, možná ještě o něco víc, jako nadháněči při lovu. Oblečení byli každý jinak, v nesourodé směsici oděvů, ale meče v jejich rukou, ozdoby a amulety na opascích, způsob, jakým se pohybovali, to vše prozrazovalo vojenskou zkušenost. Jeden z nich si otřel rukou zpocené čelo. Na zápěstí měl tetování, ale byl příliš daleko, aby bylo možné rozpoznat jednotku. Jako důkaz to ovšem stačilo.

Pod duby nebyl téměř žádný podrost a lovci postupovali velmi rychle a rozhlíželi se pozorně na všechny strany. Jeden z nich teď mířil přímo k Balistovu stromu.

Balista zatajil dech a sledoval jeho postup. *Otče veškerenstva, nedopust', aby se podíval nahoru.*

Muž se zastavil pod dubem. Protáhl se a několikrát zakroutil hlavou, aby si uvolnil ztuhlý krk, potom se rozhlédl do stran a čekal, až se jeho druhové dostanou na stejnou úroveň: zkušený voják udržující linii.

Z ničeho nic se muž podíval nad sebe, jako by vycítil, že ho někdo pozoruje.

Balista zavřel oči.

Hluk mužů přicházejících ze stran, u paty stromu ticho.

Balista se podíval dolů.

Voják si masíroval ramena. Jako veterán na manévrech. Odnikud mu nehrozí bezprostřední nebezpečí, a tak jen v poklidu čeká.

Hvízdnutí a obnovená linie se dala znovu do pohybu.

Balista se ani nepohnul, jen stěží se odvážil nadechnout.

Hluk procházejících mužů brzy utichl.

Pouze pár centurionů pomocných oddílů a zcela jistě žádný v legii by tak lajdácký postup netoleroval. Možná to nejsou skuteční vojáci, ale dezertéři. Bohové vědí, že i takových je dost. Nebylo tomu ani tak dávno, za vlády císaře Commoda, z nich muž jménem Maternus postavil celou armádu. S ní pak terorizoval Hispánii i Gallii, plenil celá města a dokonce se pokusil zabít samotného císaře.

Hluk lovců se již zcela ztratil v šelestu listů v korunách. Balista nedokázal odhadnout, kdy se zase vrátí. Slezl ze svého bidýlka. Žebra i chodidla ho stále stejně bolela, v roztržené dlani mu zběsile pulzovalo. Potřebuje si odpočinout, ale musí najít nějaké bezpečnější útočiště. Vytlačil z mysli bolest i únavu a vracel se ve svých stopách zpět.

Došel až na stezku vedoucí přes zahrady a odbočil doleva, pryč od zahrady. Hladká, kamenná dlažba byla ještě stále rozpálená denním horkem a na zjitřené kůži chodidel až nesnesitelně páčila.

Dlažbu však nečekaně rychle vystřídala udusaná zemina a zahrady po obou stranách náhle skončily. Vystřídala je neuspořádaná pustá pláň. Ze země vyčnívala hrdla asi půl tuctu zpola zakopaných amfor. Některé byly vykopané a rozbité. Kolem poházené vybělené kosti. Pohřebiště chudých, jedno z mnoha, která město lemovala. Nemajíce prostředků, ti nejchudší nacházeli místo svého posledního spočinutí naházení v masových hrobech. Otroci sem přinášeli těla svých zesnulých druhů, vynesena z jejich úzkých cel v domech bohatých Římanů, městskou chudinu sem přinášeli v levných rakvích. Pohřebiště bylo hned vedle stinných zahrad, kde se procházeli a povídali si živí a mocní, kde hodovali ze stříbrných podnosů.

Nebylo divu, že se obyvatelé Věčného města dívali na předměstské oblasti se smíšenými pocity. Chodili do zdejších parků a pavilonů odpočívat, trávit zde svůj volný čas, bavit se, ale zároveň tu byla místa, kam město sváželo svůj odpad i mrtvé, kde byli popravováni odsouzenci k smrti a kde hořely pohřební ohně.

Před sebou viděl nekropoli pro bohaté. Již dávno přivykl římskému zvyku budovat hrobky, které připomínaly domy, a stavět je jednu vedle druhé jako nějaké město mrtvých. Z cesty, po níž kráčel, odbočovaly dvě další doleva. Vybral si tu druhou.

Nikdy se neukrývat v osaměle stojícím objektu, ten přitahuje pronásledovatele jako magnet. Schován v jednom z mnohých, dostane se vám alespoň nějakého varování, uslyšíte, zda se k vám pronásledovatelé blíží. Ne všechny hrobky kolem byly udržované. Balista prošel kolem několika s dveřmi dokořán. Zastavil se asi před čtvrtou či pátou z nich, v další úzké uličce.

V prostředí, jako je toto, se často zdržují nejružnější pochybné živly; tuláci, nejubožejší prostitutky a jejich klienti, čarodějnice hledající zde ingredience pro své lektvary. Pokud by je vyplašil, mohli by ztropit povyk. Nebyl si jistý, jestli je ve stavu, aby jim v tom mohl zabránit.

Zhluboka se nadechl a znovu si přivodil křečovitou bolest žeber. Staň se, jak si Osud přeje.

Opatrně vstoupil do hrobky.

Chvíli jen tak stál, připravený na poplašný výkřik nebo rovnou útok, a čekal, až jeho oči přivyknou tmě.

Pach prachu, plísně a hnilobného rozkladu. Žádný pohyb. Hrobka je prázdná.

Vyčerpaně se složil na zem tak, aby seděl zády ke zdi, a přemýšlel, jak se sem vlastně dostal. Přemýšlel i o muži, kterého nechal zemřít v mauzoleu.

Prefekt městských stráží Scarpio tvrdil, že informátor s ním bude mluvit pouze v případě, že bude sám. Balista tedy musí přijít bez doprovodu, a protože netuší, jak daleko spiknutí sahá, nesmí o setkání nikomu říct. Informátor byl propuštěný otrok a zloděj. Když včera kradl v šatně lázní na Caelijském pahorku, zaslechl, jak do šatny přicházejí dva muži, a schoval se, aby ho neobjevili. Mluvil jen jeden z nich, ale zlodějíček se dušoval, že slyšel každé jeho slovo.

Galienus vyjde z amfiteátru poslední hodinu před soumrakem. Jakmile se ocitne na chodbě, mimo císařskou ložnici, předlož mu svoji žádost. V okamžiku, kdy bude zaneprázdněn četbou, udeř. Neplýtvěj slovy, žádné řeči o útlaku či svobodě, prostě jen co nejrychleji bodni. Ničeho se neboj. Strážé tě nebudou stavět. A nezapomeň, my všichni tam budeme.

Balista přemítal, jak přesně si zloděj dialog zapamatoval. Dokonce i velký Thúkýdídés připouštěl, že proslovy v jeho *Dějínách* nemusí vždy obsahovat přesně ta slova, která byla ve skutečnosti pronesena, nýbrž pouze taková, která považuje za pravděpodobná. Balista si byl jistý minimálně tím, že informátor zvolil druhou z možností.

Spiklenci špeha nezpозorovali, a když odcházeli, zahlédl na okamžik i jejich tváře. Oba dva byli již staří a dobře oblečení. Ten, který nemluvil, byl plešatý, jeho druh měl tvář jako nějaký venkovan či rolník. Ve městě, v jehož ulicích žilo na milion duší, to nebylo příliš, čeho by se mohl chytit.

Když přivykl přítmí hrobky, dokázal rozpoznat i fresky na stěnách a stropě. V šeru nad hlavou se mdle třpytil obraz čtyřspřeží táhnoucího vůz řízený jedním z bohů. Na protější stěně nesl pastýř na ramenou ovci. Nepříliš srozumitelné mu přišlo vyobrazení na další zdi. Někáký muž tam vypadal z lodi a zdálo se, že se ho právě chystá spolknout nějaká mořská nestvůra, nejspíš velryba. Hrdinu Lúkiánových *Pravdivých příběhů* také spolkla velryba. Až na to, že Lúkiánova satira nebyla zrovna nejvhodnější námět dekorace pohřební komory.

Nemohl to být Jonáš a velryba? Příběh toho podivného kultu ukřižovaného boha? Balista se s křesťany setkal na Východě. Tehdy zradili své vlastní město Areté a vydali ho napospas Peršanům, před kterými se je snažil bránit. Pak dostal nepříliš příjemný rozkaz dohlížet na jejich pronásledování a popravy v Efesu. Roztahovali se všude a podle všeho již pronikli až sem, na nezdravý a ponurý *ager Vaticanus*.

Světlo sláblo a malby pomalu splynuly s pozadím stěn. Nastala téměř naprostá tma.

Zítř. Poslední hodina před soumrakem. Zabijí císaře.

A pouze Balista ho může zachránit.

II

Neronův most

CUI BONO? Kdo bude mít ze smrti císaře Galliena prospěch?

Balista seděl ve tmě a přemýšlel.

Postumus, uzurpátor na západě říše, byl jasný kandidát. Zatímco Gallienus tráví zimu v Římě, na pláních severní Itálie se již shromažďují jeho vojska. Ještě čtyři dny a Gallienus vyrazí z města, aby je vedl přes Alpy. Postumus k němu vyslal několik vyjednavců a snažil se ho přesvědčit, že nechce bojovat, že bude bránit Rýn před útoky barbarů a spokojí se s provinciemi, kterým vládl. Byly to marné pokusy. Dokud bude Gallienus naživu, válku nic neodvrátí. Protože na začátku svého povstání, před pěti lety, Postumus zabil Gallienova milovaného syna, pouhé dítě.

Balistu bolely nohy. Několikrát se opatrně protáhl, aby z nich vyhnal ztuhlost.

Postumus ovšem nebyl jediný, kdo by na Gallienově smrti vydělal. Východním provinciím vládl Odainathos z Palmýry, formálně ještě stále Gallienovým jménem. Balista Odainatha znal a měl za to, že král Palmýry žádné větší ambice nemá, ale lidé kolem něj, to byl již úplně jiný příběh, zejména jeho manželka Zenobia. Pokud by byl Gallienus zavražděn, mohla by svého muže přinutit, aby se pokusil získat císařský trůn pro sebe.

Protahování žádnou úlevu nepřinášelo a Balista se s pomocí stěny hrobky postavil.

Galliena neměl v lásce ani římský senát. Mnozí senátoři shledávali Gallienův životní styl urážlivým: mladí chlapci a dívky, pijácké sedánky v zahradních altánech zdobených květinami, filozofie a poezie. Ještě podstatnější ale bylo, že se nedokázali smířit s tím, že je císař zbavil nejvyššího vojenského velení. Gallienus jim dle jejich názoru neprokazoval

takovou úctu, jakou si zasloužili. Mezi urozenými patricijí jsou jistě tací, kteří se s ohledem na svůj původ považují za vhodnější adepty na císařský purpur.

Ať už je ale za spiknutím kdokoli, cožpak si neuvědomuje, jaký chaos by v říši způsobil? Pokud Galliena zabijí, zhroutí se i křehké předivo spojenectví, které upředl na dunajské hranici. Barbaři – Gótové, Alamani, Sarmatové – překročí řeku a pomezí říše zachvátí válečný požár a poklidné, neozbrojené provincie jihu čeká zmar. Řecko, kolébka civilizace, před nimi bude ležet zcela bezbranné. Athény lehnou popelem.

A to ještě není to nejhorší. Pokud zabijí císaře, budou muset zemřít i jeho blízcí. Jejich majetek bude zkonfiskován, rodiny vyvražděny. Politická nutnost a potřeba prostředků na odměnu pro zastánce nového režimu povedou k nelítostnému krveprolití.

Balista byl znám jako Gallienův přítel. Když císaře zavraždí, jeho rodina... Potlačil tuto myšlenku a soustředil se na jiné téma, kterým by zaměstnal svůj mozek.

Je součástí spiknutí i Scarpio? Prefekt městských stráží se Balistu snažil přesvědčit o své věrnosti, neposlal ho však na smrt? Trval přece na tom, že Balista musí na schůzku sám: čas je teď klíčový a nikdo netuší, jak daleko se spiknutí již rozšířilo. U dvora není možné nikomu věřit. Balista se s ním předtím setkal pouze jednou. Když se vrátil ze severu, přivítal jej sám Gallienus a usadil ho v Círku po své pravici. Scarpio stál vzadu v císařské lóži a byl jedním z těch, které císař Balistovi v rychlém sledu představitel. I když Balista prefekta nijak zvlášť neznal, jeho argumentace měla svoji logiku. Pořád je možné, že Scarpio jednal v dobré víře.

Pomalu jako nemohoucí stařec prošel tmou ke dveřím.

Uslyšel hluk zvenku a ztuhl. Kroky minuly hrobku a pokračovaly dál.

Srdce mu divoce bušilo. K tomu, co musí udělat, opravdu není v dobrém stavu: úplně sám a neozbrojený, celý rozbolavělý, potlučený a bosý, bez peněz a bez přátel, na špatném břehu řeky. Vzpomněl si na svou rodinu. Ne, nesmí se poddat beznaději. Vždyť je to vlastně jednoduché. Musí zachránit Galliena a všechno bude zase v pořádku.

V mládí spolu vyrůstali, jako diplomatičtí rukojmí zaručující řádné chování svých otců; jeden z nich byl přední senátor, druhý klientský král spřá-

teleného kmene. O mnoho let později, když sloužil na Východě, okolnosti Balistu přinutily, aby se svými vojáky nechal provolat císařem. Hned po několika dnech se svého titulu vzdal. I tak, za většiny vládců by za takovou opovázlivost následoval jediný trest: hlava na popravčím špalvu. Gallienus ho však ušetřil a následně dokonce pověřoval náročnými úkoly. O ničem dalším již přemýšlet nemusí, je jeho morální povinností a otázkou cti císaře zachránit.

Potřebuje však plán.

Otočil se a rázoval tmou, pokoušeje se rychlým tempem zaplašit bolest a srovnat si zpřeházené myšlenky.

Na jih před sebou má Zátibeří. Tato oblast je hustě osídlena přistěhovalci z Východu: Syřany, Židy, Armény, dokonce i Parthy a Peršany z míst za hranicemi říše. Vyzývají bohy podivných jmen: *Hadad*, *Iaribol* či *Malakabel* – mezi nimi nikoho nezná. Pak následují baráky námořníků vyčleněných z Ravennské flotily. U té nikdy nesloužil a opět nemá nejmenší důvod předpokládat, že by mu pomohli. Pak tu byla ještě stanice městských stráží, ale s ohledem na okolnosti bude prozíravější, když se městským hlídkám bude raději vyhýbat.

Potřebuje se dostat na druhý břeh Tiberu. Přeplovat řeku nepřipadá v úvahu. Někteří doktoři doporučují plavání jako lék na nespavost. Vzedmutý Tiber by ovšem navodil spánek, ze kterého by se pacient již neprobudil. Řeka ovšem nebyla natolik rychlá, aby se nedala překonat na pramici. Až na to, že nemá, čím by za převoz zaplatil. Ukrást někde veslici by znamenalo vyvolat křik a pozdvižení. Musí tedy přes most, i když je nanejvýš pravděpodobné, že zabijáci budou mosty hlídat.

Zastavil se u dveří.

Jako mladík strávil v Římě mnoho let. Rytmus ulic města se mu nesmazatelně vepsal do paměti, znal ho stejně důvěrně jako tep svého vlastního srdce. Pokud má proklouznout bez povšimnutí, není lepší hodiny než právě teď.

Část jeho já vlastně nechtěla hrobku opustit. *Vzmuž se*, zopakoval si. Jinou možnost stejně nemá.

Zpočátku, když procházel hřbitovy a zahradami k řece, byly ulice téměř vylištěné. Jen jednou potkal osamělý vůz mířící opačným směrem. Byl na-

ložený těly, která nikomu nechyběla. Metropole světa produkovala každou noc svoji žeň mrtvých chudáků bez peněz. Nazi a bledí jako navoskovaní, mířili na své poslední cestě vstříc hromadnému hrobu. Žádný kameník jim nevytesá náhrobek, nikdo jim nevloží do úst minci pro převozníka.

Sběrači mrtvých na něj ani nepohlédli a také on dělal, že je nevidí. Žili mimo hranice města a dovnitř mohli vstoupit jen tehdy, když vykonávali své řemeslo, které je vyřadilo ze společenství slušných lidí.

Na rozcestí byla malá fontána. Voda vytékala z tlamy kamenného draka. Balista se důkladně omyl. Studená voda bodala a částečně mu znovu otevřela ránu na dlani. Opláchl si a vyždímal své dlouhé vlasy. Pochyboval ovšem, že by vypadal být jen o něco důstojněji.

Nejprve k němu dorazil zvuk. Mumlání a ševlení mnoha hlasů, jako příboj dorážející na kamenité pobřeží. Tu a tam ho přehlušoval pronikavý křik nejrůznějších zvířat. Pak přišel pach. Čerstvě posekané dřevo, právě sklizené plodiny a květiny, ale také pot, lidský i ten zvířecí.

Fronta se táhla dobrých dvě stě kroků od Neronova mostu. Stáda ovcí, prasat i hovězího dobytka, povozy plné nařezaného dřeva, dvoukoláky naložené růžemi a jasmínem či zeleninou – právě teď byla sezona chřestu a artyčoků. Svázaná drůbež a volně pobíhající psi. Všichni, s výjimkou psů, spořádaně čekali, až dorazí k celnici.

Tohle všechno byla produkce místních vil, statků a zelinářských zahrad. Ta do města přicházela po cestě. Další zásoby k nakrmení celého obřího města přivážely lodě po řece – obilí, olej, víno. Některé dorazily na vorech připlouvajících po proudu, ale většinu museli tahat proti proudu z přístavů, kde byly vyloženy poté, co dorazily na lodích z provincií.

Bylo zřejmé, že Balista nic k proclení nemá, a když dorazil až na konec řady, lidé ho povětšinou ignorovali.

Před ním se plašila skupinka asi devíti či deseti mladých býčků. Starší muž a chlapec se pokoušeli zneklidněná, vyplašená zvířata sehnat zpátky dohromady. Nikdo jim nepomohl. Někteří z diváků uhýbali před širokými rohy zvířat, jiní se smáli. Balista ještě jako chlapec pomáhal nevolníkům svého otce se stády.

S rozpaženými rukama a křikem i laskavým pobízením pomohl zvířata sehnat do houfu a uklidnit je tak, že zase spořádaně stála.

„Nemáme, čím bychom ti zaplatili.“ Stařec měl ve tváři vepsánu vrozenou podezíravost svého stavu.

„Žádné peníze nechci, otče,“ oslovil ho Balista uctivě.

Rolník něco zabručel a s mávnutím ruky se otočil.

„Ale uvítal bych doušek vína.“ Balista ukázal na vak, který měl muž přes rameno. „A možná i kousek chleba.“

Starý muž mu pokynul, aby se posadil, a přikázal chlapci, aby dohlédl na dobytek. Posadil se vedle Balisty na obrubník, odložil svou pasteveckou hůl, otevřel vak a podal Balistovi měch s vínem.

Víno bylo příjemně jemné a dobře naředěné, určené především k utišení žízně, ne aby se s ním člověk opil. Rolník měl jen jediný měch a Balista si dával pozor, aby mu z něj neupil příliš.

Frontou procházel lichvář a nabízel výhodné sazby těm, kteří si potřebovali na zaplacení cla půjčit. Stařec ho zavrtěním hlavou poslal pryč.

„Měl jsi potíže?“ Rolník mu odlomil patku chleba.

Balista žvýkal a zapíjel tvrdý chléb jen tolik, aby si ho navlhčil v ústech.

„Oloupili mě,“ pronesl po chvíli. „U pátého milníku.“

„V tom případě to byli blázni.“ Venkovan ukázal na Balistovu ruku, v níž držel měch s vínem.

Na prostředníčku měl zlatý prsten jezdeckého stavu. Balista úplně zapomněl, že ho má.

„Bůh je oslepil, nebo to byli opravdu hlupáci,“ Balista dojedl a vrátil muži víno.

Fronta se pohnula a oni se zvedli, aby popohnali dobytek vpřed.

Zastavili se přibližně padesát kroků od celnice, ne dále. Budova byla osvětlena zapálenými pochodněmi. Balista viděl, jak celníci frontu rozdělují. Dobytek byl nahnán do ohrad, kde ho počítali kvůli poplatku za průchod branou. Povozy zůstaly na cestě a naložené zboží bylo odhadnuto k zaplacení poplatku z obratu. Spatřil také družstvo osmi příslušníků městských stráží, opírajících se uvolněně o okraj mostu. To musel očekávat. Své služební vybavení – kbelíky, sekery, nezapálené pochodně – měli poházené na zemi u nohou. *Spartoli*, neboli kyblíci, jak se jim běžně říkalo, působili naprosto klidně a nevzrušeně. Kromě celníků již nezahlédl nikoho, kdo by davy přichozích do města jakkoli kontroloval. Po mužích z mauzolea ani stopy.

„Odkud přicházíš?“ zajímal se rolník. Měl světle modré oči, které jasně zářily v opálené a vráscité tváři člověka, který většinu života tráví venku na poli.

„Jsem voják a vracím se ze služby v Africe. O většinu peněz jsem přišel už na lodi v kostkách. Musel jsem tedy z přístavu po svých.“

„A teď už nemáš nic než ten prsten.“ Rolník se dlouze napil. „Co budeš ve městě dělat?“

„Můj služební úvazek skončil. Mám bratry v císařské germánské gardě. Ti se o mě postarají, než dorazí moje výsluhy.“

„Latinsky mluvíš dobře, ale stejně jsem poznal, že jsi barbar. S tím, jak jsi obrovský, a s těmi blond vlasy a bledou kůží to ani nemůže být jinak.“

Zdálo se, že rolník jeho příběhu věří. *Prohnáný Odysseus*, pomyslel si Balista, *vychytralý Loki*.

„Chceš se vrátit domů, ke svým lidem?“ zajímal se dál rolník. Teď, když spolu začali rozmlouvat, jeho odtazitý chlad pomalu tál.

Chlapec se přitočil až těsně k nim. „Vybojovals hodně bitev?“

Stařec pozvedl varovně hůl. „Když mluví starší, drž jazyk za zuby.“

Chlapec vycouval, ale netvářil se nijak dotčeně.

„Dobytek do města většinou žene můj bratr, ale teď leží s horečkou. Tohle je jeho syn. Poprvé ve městě. Když na něj nebudu chvíli dávat pozor, ukradnou mu všechno, co má, ošukaj ho do zadku a udělej z něj děvku.“

Balista byl rád, že se rozhovor stočil od jeho smyšleného vysvětlení, a povzbuzoval rolníka do dalšího povídání. „Vidím, že ti město k srdci přilíh nepřírostlo.“

„A proč by taky mělo? Je to zasraná díra. Smrdí už na míle daleko. Zalkouřený tak, že se tam nedá ani pořádně dejchat. Všude ty obrovský činžáky, kvůli kterým není vidět slunce, žádnéj čerstvej vzduch. Ulice plný hoven a bordelu. A těch lidí, strkají se a řvou. Vezmeš si na sebe nejlepší tuniku a v mžiku je v tý tlačenci celá potrhaná. Na chvílku se podíváš dolů a jsi bez peněz a nemáš ani tušení, kdo to udělal. A každému je to úplně fuk. Rámus, že neslyšíš vlastního slova a sotva se můžeš pohnout. Před tebou povoz s obří kládou, který se tam převaluje ze strany na stranu, nebo jinej, naloženej hromadou tlustých polen, která jen jen spadnout.“

Co když mu praskne osa a na tebe se vysype celý náklad mramoru, co z tebe zbyde? Kdo z těch rozmačkanejších kostí a masa pozná, žes to byl ty? A s tělem na kaši zmizí i tvá duše. Doma mezitím žena již vydrhla hrnce, rozfoukala uhlíky v ohni a vaří ti polívku, nalejvá do džbánu vína, dává na talíř chleba a karafu s olejem. Jídlo, který už nikdy nesníš, protože už sedíš na břehu Stygu a nemáš jedinou šanci dostat se na druhou stranu, protože ti nikdo nedal do pusy ani měďák pro převozníka.“

Jako mnoho dalších lidí, kteří většinu času trávili o samotě a na společnost nebyli zvyklí, i tento venkovan dokázal být před nečekanými posluchači velmi vyřečný.

„Ty dobytčata se musí prodat, ale kdyby byli bohové skutečně laskaví, nemusel bych do tohoto prašivého města. Zdědili jsme s bratrem náš statek po otci. Dvě chalupy, chlív, stodolu a ohradu pro telata. Taky malou zelinářskou zahradu a hned u domu máme i dobrou louku, ze které sklídíme spoustu sena. Pastviny máme v hlubokém a stíněném údolí. Prostředkem teče klidňoučkej potok, kterej můžou telata i krávy kdykoli přebrodit. Má dostatek nádherně chladný a čistý vody z nedalekého pramene. I v létě tam fouká vítr, který zažene všechny ovády nebo komáry. Není se co divit, že dobytek se drží jen tam a nikam jinať se mu nechce.“

„To zní jako úplná idyla,“ poznamenal Balista.

Vesničani se na něj pátravě podívali. „Určitě lepší než tahle prdel, to rozhodně.“

Konečně na ně přišla řada, aby vehnali dobytek do ohrady. Celník přistoupil ke starému rolníkovi. Jeden ze strážných na mostě k nim zabloudil pohledem. Balista se odvrátil a trochu se nakrčil, aby alespoň částečně zamaskoval svou výšku.

„Pokračujte,“ celník držel v ruce stylus a voskovou psací destičku. Nyní přešel dopředu a otevřel bránu ohrady. Balista koutkem oka zahlédl jednoho ze strážců, jak si povídá se svým druhem. *Otče veškerenstva, ať je to o počasí nebo o ženských.*

Posunul se na opačný konec stáda.

Rolník se snažil křikem a holí přimět volky k pohybu. Nejprve jen tak stáli, zasmušili a umínění.

Oba strážní se otočili a zamířili směrem k nim. Pochodně vrhaly vpřed jejich dlouhé stíny.

Balista se na ně již nepodíval. Snad o nic nejde.

Venkovan zakřičel o poznání hlasitěji a znovu použil hůl.

Konečně. Na dlažbě se ozval dupot kopyt a zvířata se neochotně vydala za celníkem vpředu.

Balista ucítil, jak mu někdo svírá paži.

„Neklad' odpor,“ vyzval ho strážný. „Marku Clodie Balisto, jsi zatčen.“

III

Nábřeží

„MÁME HO!“

První strážný dál svíral Balistovi levou paži a obrátil se dozadu na svého kolegu.

Pokud by chtěl Balista utéct, musel by to udělat teď hned, dokud jsou jejich druhové ještě stále na mostě. Celník dosud neotevřel bránu ohrady a stádo mu bránilo v cestě vpřed.

Balista se bez varování prudkým škubnutím v pase otočil a zvedl ruce. Nevšímal si bolavých žeber a vší silou uhodil menšího muže za sebou pravým loktem do obličej. Strážný Balistu pustil a ruce mu instinktivně vystřelily vzhůru k přeraženému nosu. Balistovo zranění jeho úder částečně oslabilo. Muž tedy neklesl ihned k zemi, jenom zavrával o krok nebo dva dozadu.

Nebyl čas muže dorazit. Balista se znovu otočil a koutkem oka zaregistroval starce i chlapce. Oba na něj překvapeně a s ústy dokořán zírali. Dobytek se opět zastavil a neklidně přešlapoval na místě.

Druhý strážný se zoufale pokoušel vymotat ze záhybů pláště jílec meče. Balista nakročil až k němu a uštědřil mu stejnou ránu jako jeho druhovi. Městské stáže byly sice vedeny a organizovány jako vojenské jednotky, ale profesí to byli obyčejní hasiči. Voják s výcvikem v boji beze zbraně by si nejspíš nakročil vpřed a zachytil úder levým ramenem nebo paží. Kyblík udělal pravý opak. Zvedl zcela neefektivně ruku a ukročil si dozadu. Bradu přitom vystrčil jako začínající pěštní zápasník. Balistův loket ho s celou vahou těla vloženou do úderu zasáhl do obnaženého hrdla. Tentokrát už zasažený muž padl rovnou k zemi a hlava mu přitom hlasitě udeřila o dlažbu. Bude trvat, než se dokáže znovu zvednout.

První strážný si ještě stále tiskl levou ruku k nosu, ale v druhé již držel meč. Za ním, přes široká záda býčků, Balista uviděl zbývajících šest strážců, připravujících se s tasenými meči k boji. Jen velmi málo mužů dokáže bez mrknutí oka přejít z naprostého klidu k brutálnímu násilí, aniž by potřebovali alespoň trochu času na přípravu či k okamžitému výbuchu zuřivosti.

„Odhod' ten meč,“ řekl Balista, „a nech mě jít.“

„Hajzle!“ Strážný vyrazil vpřed a na čepeli jeho zbraně se odráželo světlo pochodní.

Balista nakročil do směru výpadu. Jednou rukou mu chytil zápěstí, druhou loket. Otočil se na levé noze a prudce vykopl pravým kolenem vzhůru a zasáhl útočníka do předloktí. Strážný upustil meč, ale volnou rukou se mu podařilo Balistu chytit pod krkem. V sevření se zapotáceli dozadu, až málem přepadli přes muže na zemi.

Balista potlačil prvotní nutkání chytit ruku, která mu svírala hrdlo, a místo toho muže pěstí uhodil levačkou přímo do žaludku a vzápětí mu pravou pěstí uštědřil krátký tvrdý úder na ledviny. Strážný povolil své sevření a lapal po dechu. Vyřízený ale ještě nebyl. V jeho pravé ruce se objevila dýka.

Od sebe je dělil pouhopouhý krok. Kdyby se Balista otočil a pokusil se utéct, nůž by mu dozajista skončil v zádech.

Předstíral úhyb doprava a špička dýky zkopírovala jeho pohyb. Rychlý krok doleva a výkop. Patou zasáhl muže do pravého kolene. Uslyšel prasknutí. Strážný přesto nespádl a dokonce v širokém oblouku sekl dýkou před sebe. Balista uskočil dozadu a smrtelná špička dýky ho jen o vlásek minula. Být o zlomek okamžiku pomalejší nebo stát o dlaň blíž, bylo by po všem. Dýka by mu prořízla břicho, z něhož by se vyhrnula střeva, a on by se teď svíjel na zemi a za chvíli by z něj byla bezduchá mrtvola.

Strážný znovu zaútočil, kulhající, ale neporažený. Někteří muži, když je doopravdy popadne zuřivost, necítí bolest. Tohohle kyblíka teď bude velmi těžké zastavit. Balista však musí jejich souboj ukončit co nejrychleji a jednou provždy. Kyblíkovi druhové již seběhli z mostu a blížili se k neklidnému stádu. Jasná hlava a rychlé myšlení vyhrály víc rvaček než hrubá síla. Balistovou výhodou byla pohyblivost.

Nakřčil se, jako by chtěl zaútočit, pak se ale vrhl doleva, aby muže oběhl

po jeho pravém boku. Strážný, kterého nyní brzdilo zraněné koleno, se nedokázal včas otočit. Balista se odrazil a zasadil muži tvrdý kop. Jeho pata si opět našla cíl. Ozval se ohavný, tříštivý zvuk, jako když vyzazíte zavřené dveře. Strážný vykřikl a zhroutil se na zem, nohu zkroucenou v prapodivném, nepochopitelném úhlu.

Balista se posbíral ze země.

Zbytek strážního oddílu si razil cestu stádem.

„Promiň, otče,“ Balista vytrhl starci z ruky jeho pasteveckou hůl.

S divokým výkřikem s ní uhodil nejbližšího býka přes zadek. Zvíře nadskočilo a vykoplo nohama, protáčeje bolesti oči. Balista ho znovu udeřil. Zvíře zabučelo a vrhlo se vpřed. Celé stádo ho v jediném okamžiku následovalo v chaotickém trysku proti zavřené bráně. Celník ji na poslední chvíli přeskočil a unikl do bezpečí. Břevna zavřené ohrady přinutila býky změnit směr. Se skloněnými hlavami a rohy trčícími vpřed se řítily zpátky k mostu. Jedno ze zvířat nevybralo zatačku a podklouzly mu zadní nohy. Býček se chvíli klouzal po zadku, pak se jedním škubnutím vyšvihl zpět na nohy. Další narazil v běhu na dvoukolý vozík a pokusil se ho přeskočit. Svou vahou ho převrátil a na cestu se vysypaly svázané balíky artyčoků, vyhazované do vzduchu kopyty zbývajících býků.

Strážní oddíl se pokusil před lavinou mohutných zvířecích těl uniknout do strany. Jeden z mužů byl ale příliš pomalý a býk ho smetl pod sebe. Zvíře se zastavilo a hravě, téměř dováděivě vláčelo nešťastníka po zemi, snažíc se ho podebrat rohy, vyhodit do vzduchu a rozpárat.

Balista odhodil hůl, otočil se a vyrazil po nábřeží k jihu.

Nábřeží bylo rovné jako přímka. Vlevo s hukotem uháněla rozbouřená řeka. Obilné bárky ukotvené na noc se prudce zmítaly na vzdouvajících se vlnách. Vpravo se táhly rampy vedoucí k vysokým, stranou stojícím skladištním budovám. Sotva udělal několik kroků, žebra mu začala působit nesnesitelnou bolest a každý nádech byl jako bodnutí dýkou. Hluk a poplach za jeho zády ho poháněl stále vpřed.

Přístav byl prakticky liduprázdný, zahlédl pouze pár lidí o kus dál po proudu u chatrčí rybářů. Běžel kolem jeřábů a rumpálů, smotaných lan a podpěrných železných sloupů. Vpravo se otevřela černá ústí úzkých uliček mezi jednotlivými sklady.

Bolest v prsou sílila, nadechoval se krátce a přerývavě. Nebyla šance, že by dokázal udržet tempo. V místě, kde mu hromada sudů zablokovala výhled na celní stanici, skočil do jedné z temných postranních uliček.

Podlahy skladištních budov byly na ochranu proti vlhkosti zvýšené. Mezi sloupy byla mezera několika kroků, ale podchodná výška byla nízká, méně než dvě stopy. Balista se bolestně skrčil a vtěsnil se nohama napřed do černé, neprostupné tmy prostoru pod podlahou. Byl hodně vysoký a rameny dřel o prkna nad sebou.

Stísněná, uzavřená místa mu vždy naháněla hrůzu. Obléhač tunely, katakomby a jiné podobné prostory pro něj znamenaly muka. I nyní cítil tu strašlivou váhu nad sebou, tlačící mu na ramena, připravenou ho kdykoli rozdrtit.

Před mnoha roky, nyní už to bude možná deset let, byl při obléhání města Areté donucený opustit svého přítele v tunelu pod hradbami. Tato vzpomínka ho ještě dnes pronásledovala ve snech. Uvězněný, neschopný pohybu, čekal na smrt. Horší úděl si nedokázal představit.

Z neveselého rozjímání ho vyrušil dupot na nábreží. Vrtěním se nasoukal ještě o kus hlouběji. Zastínil si rukávem obličej, aby ho neprozradil případný záblesk světlé barvy, a vykoul ven.

Strážní se zastavili. Drželi v rukou pochodně a nahlíželi do uliček. Bylo jich pět, příliš málo, aby každou z nich prohledali. Když nic neviděli, pokračovali v cestě.

Balista naslouchal, jak přecházejí další. Pět mužů. Dva dostal on sám, třetího býk. Takže jsou tu všichni, kteří z oddílu ještě zbyli. Celníci zůstali určitě na svých místech, ale ty nepočítá. Existuje šance, že most teď nikdo nehlídá.

Marku Clodie Balisto, jsi zatčen. Strážný věděl, jak se jmenuje. To byla odpověď na první otázku. Rozkaz k jeho zatčení vydal prefekt městských stráží. Scarpio tedy patří ke spiklencům a schůzka s informátorem v Hadrianově mauzoleu byla předem připravená past. Chtěl zabít dvě mouchy jednou ranou. Zlodějčka, který se jim přimotal do cesty a slyšel něco, co neměl, a císařova věrného přítele.

Hluk pátračů slábl.

Scarpio nemohl svým hlídkám přikázat, aby Balistu rovnou zabili. Kyblíci

nejdou žádní nájemní vrahouni, ale jakmile by ho měl ve vězení, jistě by našel způsob, jak zařídit, že z něj nevyjde živý.

Vybavila se mu říkanka z dětství. *Prasklý meč, stočený had, nevěstiny řeči o svatební noci, varování Otce veškerenstva*, věci, kterým je radno se v životě vyhýbat. Scarpio není sám. Prefekt městských stráží nemůže doufat, že by se mu jen tak podařilo svrhnout císaře. Ve hře musejí být ještě jiní, mocnější. Balista nesmí věřit vůbec nikomu.

Nikde kolem neslyšel nic než zvuky řeky; mlaskání a hukot vody, skřípot kotevních lan, cinkání stěžňů.

Pomocí prstů na nohou se zase vysoukal ven. Nejprve jen na ruce a na kolena, pak se postavil. Chodidla ho stále páčila, ale to nebylo nic ve srovnání s palčivou bolestí na hrudi. Stoikové tvrdí, že na bolesti nezáleží. Co ale filozofové vědí?

Pomalu a vrávoravě se vrátil na konec uličky.

Nábřeží kolem bylo prázdné. O kus dál na jih, mezi chatrčemi rybářů, zahlédl žluté odlesky pochodní v rukou strážců. Směrem na sever zase viděl hořící pochodně na mostě. Měl to k nim dobrých dvě stě kroků. Uběhl tedy víc, než předpokládal.

Pohyboval se velmi opatrně ze stínu do stínu, od sloupu k sudu, od sudu k jeřábu či rumpálu a začal se vracet k mostu. Pohybovat se neviditelně a neslyšně ve tmě pro něj byla druhá přirozenost. Otec ho ještě jako chlapce poslal na výchovu k sousednímu kmeni, jak velela severská tradice. Hariové byli obávaní noční válečníci. Dokonce i Tacitus je znal a psal o nich ve svých knihách. Balista od té doby nosil výhradně černé šaty. A dnes, jako už tolikrát, mu prokázaly cennou službu.

Urazil asi polovinu cesty. Soustředění na neviditelný posun vpřed mu pomohlo odpoutat mysl od bolesti. Pomalu se mu zvedala nálada. Po tom, co se stalo, nemá velkou šanci, že by přes celníci prošel jen tak bez povšimnutí, ale protože nemá nic k proclení, celníci nad ním nemají žádnou pravomoc. A kdyby se ho snad jeden či dva pokusili zadržet, byl si jistý, že by je dokázal i ve svém oslabeném stavu zvládnout. Celníci nejsou vojáci. Nejspíš si nebudou chtít pálit prsty v záležitosti, do které jim nic není. Určitě jim neuniklo, jak naložil se strážnými. Jakmile bude na druhé

straně, ztratí se v ulicích obří metropole. Na Palatin to není daleko. Má spoustu času, aby císaře varoval.

Jeho radostné představy a naděje klesly jako kámen ke dnu v okamžiku, kdy spatřil muže pochodující z města na most. Dvacet nebo třicet, možná ještě víc. Všichni třímali pochodně a na sekerách, které si nesli přes rameno, jim visely zavěšené kbelíky prozrazující, co jsou zač. Balista si nedokázal vybavit, kde jsou nejbližší kasárna městských stráží, ale na tom pramálo záleželo. Scarpio se postaral, aby jeho muži byli v ulicích v náležitém počtu.

Sledoval dění na mostě zpoza rampy vedoucí ke dveřím jedné ze skladištních budov. Po chvíli se otočil a vklouzl do nejbližší uličky mezi sklady. Zeď vpravo podpíraly pilíře. Přebíhal od jednoho ke druhému. Přístavní skladiště zde postavili ve dvou řadách za sebou, oddělených středovou uličkou vedoucí souběžně s nábřežím. Za ní byla ještě jedna, lemovaná dalšími stavbami, na které již pro tmu nebylo vidět. Bude postupovat směrem od řeky, následně se stočí k severu a zase se k ní o kus dál po proudu vrátí u Aeliova mostu před Hadrianovým mauzoleem.

Ucítil bodnutí bolesti v bosém chodidle, když došlápl na střep z rozbité amfory. Tiše proklel svoji neopatrnost a smetl si ostrý hliněný úlomek z nohy. Ulička byla plná nejrůznějšího odpadu a čpěla kočičí močí, silnější než vůně obilí a řezanky. Zpomalil a dával si pozor, kam ve tmě našlapuje.

U posledního pilíře se zastavil a prohlížel si terén. První ulice byla tichá a prázdná, ale v další, dál od něj, za druhou řadou skladů, zahlédl světla. To ještě nemuselo nic znamenat. Ulice byly blízko činžákům Zátibeří. Budovy v ulici mohly být bary, nevěstince i obytné domy. Pochodně se ovšem nepohybovaly. Nenesli je tedy v rukou lidé vracějící se domů nebo vyražející za rozkošemi noci. Ty, které viděl, mezi sebou měly pravidelné rozestupy na několik kroků a v jejich mihotavém světle zahlédl odlesky mečů a seker. Balista se podíval k severu. Další ozbrojenci byli na cestě vedoucí k mostu. Scarpio zareagoval rychle a důsledně. Prefekt městských stráží celou oblast uzavřel kordonem svých mužů.

Balista ustoupil a opřel se zády o pilíř. Potřebuje najít místo, kde by se mohl ukrýt. Všechna skladiště kolem byla vystavěna stejným stylem: tvořil je bezpočet malých místností otevírajících se do hlavního dvora uprostřed,